

Šťastná nevesta

Janna MacGregorová

*Urobil by všetko, len aby ju ochránil.
Dokonca sa s ňou oženil...*

Šťastná nevesta

Janna MacGregorová

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Janna MacGregor
THE BRIDE WHO GOT LUCKY

Text Copyright © 2017 by JLWR, LLC.
Published by arrangement with St. Martin's Press
All rights reserved.
Translation © 2019 by Miriam Ghaniová
Cover design © 2019 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6957-6

*Venujem Willie.
Ostatní to už vraveli,
ale je to univerzálna pravda.
Si tá najlepšia mama na svete.*

Pod'akovanie

Bez podpory svojej rodiny by som sa na tejto neuveriteľnej spisovateľskej ceste nikdy nedostala ďaleko. Moje sestry Sandy a Pam mi boli neustálou oporou a s radosťou čítali stránky, ktoré som im neprestajne strkala pod nos. Pomáhali mi prekonávať všetky nepríjemnosti, aby som sa mohla každý deň ďalej venovať písaniu. Ďakujem vám za všetko.

Nesmierne mi pomohli aj moje drahé deti Nicholas, Anthony a Rachel. Nicholas, plesová scéna z *Madam Bovaryovej* bude vždy mojou obľúbenou spomienkou. Ďakujem za tvoju kritiku prvej stránky každej knihy. Anthony, navždy ti budem vďačná za tvoje rady a nekonečnú trpezlivosť, keď si mi pomáhal so Sokratom a s logikou. Rachel, ďakujem ti za všetku inšpiráciu. Vďaka tebe som uverila. Cítim k tebe to isté ako Ginny k Emme. Som taká šťastná, že ste moje deti.

Najväčším podporovateľom je môj drahý manžel Greg. Po mojom vyhlásení, že chcem napísať romancu, povedal, že je to skvelý nápad. Ešte v ten týždeň mi kúpil darček, ktorý je pamiatkou na ten deň. On prvý čítal moju knihu – jej celkom prvý návrh. Je tvorcom môjho romantického života. Mám nesmierne šťastie.

Proológ

*Október 1797
Berkshire*

Pre väčšinu by bola návšteva otca na veľaváženom Eton Collegei oveľa prijateľnejšia ako umývanie nočníkov.

Ak by však bol tým otcom Drake St. Mauer, vojvoda z Rentonu, v takom prípade to bolo neprijateľné.

Nicholas St. Mauer, gróf zo Somertonu, bol sám vo svojej izbe a uprene hľadel z okna. Snažil sa pritom ignorovať trasúcu sa ruku, ktorou odhrňal mušelinový záves. Ďalším jednoznačným prejavom slabosti boli jeho spotené a lepkavé dlane. Znovu si ich nervózne utrel do nohavíc. Nie je predsa zbabelec. Stretne sa s ním, nech to bude akokoľvek ponížujúce.

Upieral pohľad dolu na čierny lakovaný koč s erbom svojej rodiny. Dva levy vztýčené na zadných labách, chrbtami k sebe, držiace štíty s rodinnými iniciálami, pripravené zaútočiť na akéhokoľvek nepriateľa. Ako malý chlapec cítil pri pohľade na rodinný erb nesmiernu hrdosť a úžas. Dnes ním opovrhoval.

Jeho otec prišiel do školy už pred hodinou, no dekan si ho ešte stále nezavolať. Nick sa trochu uvoľnil a na okamih zavrel suché oči. Báľ sa čo i len žmurknúť, aby mu niečo neušlo. Myšlienky mu vytrvalo opantávala zlá predtucha. Odkášľal si v márnej snahe zmierniť paniku, ktorá mu zvierala hrud'

Práve vymeškával písomku z latinčiny. Zvyčajne by sa do nej s vervou pustil, aby sa učiteľovi predviedol, ale teraz ho

to ani trochu netrápilo. Vôbec mu na tom nezáležalo. Bol tu totiž jeho otec.

Fakt, že jeho otec poctil etonské chodby svojou návštevou, by sa mal zapísať do školskej ročenky. Takáto udalosť bola totiž zriedkavejšia než úplné zatmenie slnka a zhruba rovnako zlovestná. Jeho otec ho jakživ nenavštevoval.

Nikdy.

Počas tých desiatich rokov, čo Nick chodil do školy, nemal nijakú návštevu – až do dnešného dňa. Nikto sa oňho nezaujímal. Cez prázdniny odchádzal z internátu zakaždým ako posledný. Vojvodov koč sa vždy ukázal neskoro, akoby naňho zabudli, a odviezol ho domov.

Mal pätnásť a škola bola jedinou stabilnou vecou v jeho živote. Prejavoval talent na čísla, a tak ho presúvali z jednej elitnej internátnej školy do druhej. Po zvládnutí celej výučby matematiky, čo sa napokon zakaždým stalo, riaditeľ zdvorilo odporučil ďalšiu školu, ktorá by mohla byť výzvou pre jeho analytické schopnosti. Takto Nick striedal jednu školu za druhou a rýchlo sa naučil, že to ide oveľa jednoduchšie, ak človek žije ako samotár a nemusí sa lúčiť s nijakými priateľmi. Život bol vďaka tomu menej komplikovaný.

To sa však zmenilo, keď prišiel na Eton. Tu venovali lektori jemu aj jeho talentu mimoriadnu pozornosť. Po prvý raz v živote niekam patrili.

Nebolo nijaké tajomstvo, že ním otec pohrdal. Nikdy mu nedovolil, aby ho volal otec alebo ocko. Už od malička ho musel Nick oslovovať vaša milosť. Dokonca aj služobníctvo v Renton Halle sa vojvodovmu jedinému dieťaťu vyhýbalo oblúkom. Určite sa báli, že je jeho nemilosť u vojvodu nákazlivá.

Ten známy zvieravý pocit v hrdle bol čoraz silnejší. Prvý raz ho zažil, keď ho vojvodov koč vysadil v škole neďaleko škótskych hraníc. Nedostalo sa mu ani jediného slovka pod-

pory či útechy, koč rovno odfrčal. Nick sa vtedy ani nepohol, kým úplne nezmizol v dialke.

Dopekla, veď mal len päť rokov.

Odvtedy sa už naučil, ako si tú bolesť nepripúšťať, nevnímať ju. Zhlboka vydýchol a dusivý pocit na chvíľu poľavil.

Tichým dvorom sa rozľahli tlmené hlasy. Dekan, pán Davies, prakticky utekal za vojvodom a hovoril hlasným tónom. Nick si oprel čelo o studenú okennú tabuľu v zúfalej túžbe počuť každé jedno slovo. Rentonský komorník čakal pri koči a len čo zbadal vojvodu, okamžite otvoril dvere.

Nick vedel, že teraz má osud vo vlastných rukách. Rozbehol sa, utekal k schodisku a cestou sa zrazil s dvomi staršími študentmi filozofie.

„Prepáčte,“ zapišťal priškrteným hlasom ako prasa pred porážkou. Dvaja mladíci sa uderili do steny a vychrlili nejaké nadávky. On už bol medzitým dávno v polovici schodov. Nestíhé nohy a slabé kolená ho však zradili, a tak sa na samom konci potkol a posledné tri schody preletel. Do kolien mu okamžite vystrelila bolesť a zodreté dlane sa rozhoreli ako v ohni. Nevenoval tomu pozornosť. Sústredil sa len na to, aby stihol otca a ukázal mu, že sa z neho stal muž.

Počas posledných rokov pozorne sledoval a učil sa všetky rituály aj zložité podrobnosti toho, ako sa stať ozajstným džentlmenom. Otec uvidí výsledky jeho práce a s trochou šťastia bude naňho možno aj hrdý.

Nick otvoril dvere tak rázne, že tresli do kamennej steny. Celým dvorom sa rozľahla hlasná rana. Zastal, dúfajúc, že sa otec obráti k nemu. Čakal, že si ho všimnú.

Vojvoda letmo pozrel jeho smerom a položil nohu na schodík koča.

Ak niečo rýchlo neurobí, koč odíde. „Vaša milosť.“

Dekan ustúpil nabok a Nick dobehol k otcovi.

„Vaša milosť?“ Nick zdvihol ruku, ale prísny komorník sa

postavil medzi nich, aby mu zatarasil cestu. Rýchlo zmaril aj poslednú nádej, že by ho otec pozval domov na návštevu. Čakal však, že mu vojvoda venuje aspoň chvíľku. „Prosím, vaša milosť,“ žobronil Nick.

Otec sa obrátil. Z čerstvého štyridsiatnika vyžarovali nemierna sila a energia. Mal podobné plavé vlasy a patricijské črty ako Nick, ale na tvrdý výraz v tvári si jeho syn nedokázal zvyknúť.

„O čo ide?“ vyštekol.

Nick prehltol bolestivú hrču, ktorá sa mu nazbierala v hrdle. Neplakal, odkedy v piatich rokoch opustil Renton. Radšej by sa prepadol pod zem, než by mu mal dopriať potešenie a ukázať svoju slabosť a túžbu, aby ho chcel alebo aspoň akceptoval. „Potrebovali ste ma vidieť, pane? Dúfal som, že by sme možno... že by ste mi mohli venovať pár minút svojej pozornosti.“

Bože, z hlasu mu priam sršalo zúfalstvo. Otca predsa nezaujímal jeho úspechy. Nezaužímal ho ani on sám. Nemal sa vôbec obťažovať. Vojvoda neplytval časom na syna ani na list, ktorý tak krvopotne napísal a v ktorom ho žiadal o dve-sto libier. Z tej obrovskej sumy mu zvieralo žalúdok, ale nemal vtedy na výber.

Jeho jediný priateľ, lord Paul Barstowe, bol takisto synom vojvodu. S odvahou, ktorú mu ostatní vždy závideli, sa raz zapojil do kartovej hry v miestnej krčme s istými chlapmi pochybnej povesti a prehral. Nick bol celý rozrušený z toho, že ho druhý syn vojvodu zo Southartu niekam pozval, a tak ho vtedy ľahkovážne sprevádzal.

Obrovský hromotník, ktorý vtedy vyhral, sa Paulovi vyhrá-žal, že ak nezaplatí, zabije ho. Nick videl zúfalstvo v priateľových očiach a nedokázal to len tak nechať. Zapojil sa do sporu, ako by to urobil každý správny džentlmen, a upísal sa tomu chlapovi, aby nechal Paula na pokoji. Bol to predsa je-

ho priateľ. Z krčmy napokon odišli spoločne bez ujmy a s dohodou, že mu lord Paul do týždňa peniaze vráti.

Paul Nicka opakovane ubezpečoval, že svoju podlžnosť vyrovná, ale nikdy sa tak nestalo. Pred dvomi týždňami prišiel chlap, ktorý vtedy vyhral, až priamo do internátu za Nickom. Požadoval od neho platbu a svoj neoblomný postoj zdôraznil jednou dobre mierenou ranou pästou do brucha a upozorením, že ak nedostane peniaze, Nick aj lord Paul si to odskáču oveľa horšie. Jeho vyhrážky boli také desivé a farbisté, že Nick nemal na výber a musel otca požiadať o peniaze.

„Pýtaš sa, či som ťa potreboval vidieť?“ Vojvodov hlas mu pripadal známy, a predsa taký cudzí. „Prečo by ma mal zaujímať nejaký márnotravný niktoš, ktorý sa zadlžil kvôli hazardu? Spôsobil si hanbu...“ Stisol pery do tenučkej čiarky. Narazil si na hlavu klobúk a prebodol Nicka ľadovo chladným pohľadom.

Zopár okien internátu sa s výzganím otvorilo a niekoľko študentov vykuklo von, aby sa pozreli na divadlo, ktoré sa pod nimi odohrávalo. Nick sa rozhlíadal po dvore v márnej snahe spamätať sa. Potiahol nosom a rýchlo si utrel ľavé oko. Vojvoda pozrel na veľavravnú kvapku, čo mu ostala na ruke. Obaja dobre vedeli, ako ho jeho slová zranili.

Otec pokrútil hlavou. „Si slaboch a nie si hodný byť mojim dedičom. Nezaslúžiš si ani titul grófa zo Somertonu. Ten by sa tuším viac hodil nášmu paholkovi.“

Vtom sa v Nickovi prebudil vzdor, ktorý v ňom driemal, odkedy ho nechali samého napospas, a podišiel o krok bližšie. Už sa nedá zraniť ďalšou urážkou. Aj keď bol otec oveľa statnejší, Nick bol takmer taký vysoký, takže mu hľadel priamo do očí.

„Nemám ťa veľmi rád.“ Vojvoda stíšil hlas. „Si ako jeden z tých zbytočných drahých pretekárskych koní, ktoré nikdy nevyhrajú. Vyzerajú síce honosne, ale nestoja za nič.“

Nick nechtiac o krok ustúpil. Na okraji dvora sa už zhromaždilo niekoľko jeho spolužiakov. Ako supy pripravené vrhnúť sa na zdochlinu. Zopár chlapcov, čo ho radi šikanovali, sa škodoradostne uškŕňalo na vojvodových slovách. Ostatní jednoducho s hrôzou civeli na to, čo sa deje. Jeden mladík, markíz z Pembrooku, vykročil vpred, no potom si to zjavne rozmyslel, lebo zastal. Na tvári sa mu zračilo čosi ako ľútosť. Lord St. John Howell, najväčší trýzniteľ zo všetkých, stál celkom vpredu v strede. Bol o pol hlavy vyšší ako Nick a mal naozaj pozoruhodne širokú a svalnatú hrud.

Nick na nich všetkých zagánil, aby skryl poníženie z otcových krutých slov. „Ešteže som mal aspoň jedného milujúceho rodiča,“ zašepkal.

„Nuž, to je otázne, keďže tvoja matka mi nikdy nič také nespomenula,“ odsekol vojvoda. Klopkať si prstom po líci, akoby premýšľal nad nejakou komplikovanou matematickou poučkou. „Napokon, ako by aj mohla, keď si ju pri svojom narodení zabil?“

Nickovi vzbĺkli líca. V tom okamihu mu už vôbec nezáležalo na tom, či budú jeho spolužiaci vidieť, ako plače. Zlostne zaťal päste a sústredil sa len na muža pred sebou.

„Ani neuvažuj o tom, že by si na mňa zdvihol ruku,“ zavŕčal vojvoda.

„Tak do toho, udri ma prvý,“ vyzval ho Nick. V hlbokých modrozelených otcových očiach však nebola nenávisť. Bolo to čosi iné. Akási trpkosť alebo možno odpor.

Vojvoda odtrhol pohľad ako prvý. Odpľul si na zem, akoby sa chcel zbaviť nepríjemnej chuti v ústach. „Mám toho dosť. Myslím si, že bude najlepšie, ak v blízkej budúcnosti už neprekročíš prah Renton Hallu a nebudeš odo mňa nič chcieť. Skončil som.“

„Skončil? A s čím?“ spýtal sa Nick neveriacky. Vojvoda bol jediná rodina, ktorú mal.

„S tebou. Porad' si sám. Ak si dosť dospelý prevziať na seba niečie ľahkovážne dlhy, dokážeš sa o seba postarať sám.“ S tými slovami sa zvrhol na päte a nastúpil do koča. Zabúchal na strechu a záprah štyroch dokonale zladených hnedákov sa dal do pohybu.

Ohromený Nick ostal stáť ako prikovaný. Sledoval koč, ktorý mizol za hranicou pozemku, a snažil sa pochopiť, čo sa práve stalo. Nedokázal sa však sústrediť na nič, jedine na to, ako mu zvoní v ušiach.

„Nuž, nešlo to práve najlepšie, však?“ Lord Paul ho potľapkal po pleciach. „Posraný idiot. Ešte dnes poprosím o peniaze našich. Mrzí ma to.“

„Ty si ich o to ešte nepožiadal? Prešli už celé týždne!“ Vlastné slová sa mu ozývali v hlave, akoby ich kričal do studne. Pokrútil hlavou, aby si vyčistil mozog od myšlienok, ktoré ho začínali dusiť.

„Čakám na mesačné vreckové. Tak to bude jednoduchšie.“

„Pre koho?“ Nick potlačil pocit nevoľnosti, ktorý ho pripravoval aj o posledné zvyšky sebakontroly. „Ty sebecký bastard.“

„Toto nie je najlepší čas ani miesto na rozhovor.“ Alex Hallworth, markíz z Pembrooku, titul zdedil po svojom otcovi len nedávno. Nick si ani nevšimol, kedy sa k nim pridal.

Lord Paul mykol plecami a vrátil sa do internátnej budovy.

Nick sa Pembrookovi obrátil chrbtom. Ešte vždy to príliš bolelo.

„Ani tvoja vlastná rodina nechce s tebou tráviť čas,“ vyhlásil Howell posmešne. „Zdá sa, že ťa vojvoda konečne kopol do zadku.“

Ostatní sa neisto zasmiali, ale ich napätie viselo vo vzduchu ako hustá londýnska hmľa. Howell bol známy svojou krutosťou a nikto nechcel byť jeho ďalším terčom.

„Stačilo.“ Pembrookov hrozivý tón umlčal väčšinu študentov. Začali sa pomaly aj s Howelom vracáť do internátu.

Pembrooke bol pre Nicka iba spolužiak, ktorému nanajvýš kývol hlavou na pozdrav, keď sa míňali na chodbe. Predsa sa ho však teraz zastal, akoby bol jeho priateľ. Markíz pozrel za vojvodovým kočiárom. „Ak pre teba môžem...“

„Odíd.“ Nick sa zmohol na jediné slovo.

Pembrooke neodpovedal. Po chvíli sa zvrtol na päte a odišiel.

Do Nicka sa pomaly zabodávalo trpké žihadlo poníženia. Snažil sa to ignorovať, ale bolo čoraz hlbšie a hrozilo, že ho zrazí na kolená. Krátko sa rozhladol a všimol si, že väčšina študentov už odišla, sprevádzaná dekanom, ktorý mlčky krútil hlavou.

Toto bola jeho odmena za to, že sa snažil vzchopiť a dokázať otcovi, že môže byť na svojho syna hrdý.

Vojvoda ho vyhnal.

Vtom začali z oblohy padať ťažké, studené kvapky dažďa. Nechal ho vpíjať sa cez šaty, až kým nemal pokožku celú mokrú a ľadovú. Ak preňho nebesá plakali, bola to márna snaha. On sa už rozhodol, čo spraví.

Každý odporný okamih tohto dňa zamkne do nedobytnej klietky, ktorá ochráni jeho srdce. Silnej, nezničiteľnej, takej, ktorú dokáže otvoriť iba on sám.

Postaví sa otcovmu ortieľu čelom. Už nikdy nevstúpi na nijaké rentonovské panstvo a rovnako ani nepustí vojvodu k sebe. Naveky zavrhne všetkých študentov, ktorí sa mu posmievali a doberali si ho, kým ho otec ponížoval a zriekol sa ho.

Nech sa všetci škvaria v pekle.

Napokon si sľúbil ešte niečo. Aj keby ho to malo stať akúkoľvek námahu a obeť, získa raz oveľa väčší majetok, než mal kedy jeho otec.

A dokáže to celkom sám. Nepotrebuje nikoho.

Prvá kapitola

*O štrnásť rokov neskôr
Londýn*

Lady Emma Cavenshamová otvorila ozdobnú kabelku a dvakrát ju skontrolovala. Päťdesiat libier, ktoré si našetrila z vreckového, bolo úhľadne uložených vnútri. Kým koč uháňal cez Mayfair, konečne vydýchla napätie, ktoré v nej rástlo celý večer. Okamžite ho nahradil výbuch čírej radosti ako ohňostroj na nočnej oblohe nad Vauxhallom.

Bolo za tým veľa starostlivého plánovania, ale konečne sa jej snaha vyplatí. Dnes večer si v hostinci Black Falstaff kúpi vzácne prvé vydanie Benthamových esejí. O trištvrte hodinu bude tam, rýchlo ich zaplatí a do dvoch hodín je späť na ples lady Daltonovej. A navyše to všetko oslávi trúfalým pohárom piva vo verejnom hostinci ako celkom obyčajný človek. Vlastne skôr ako úplne bežný chlap.

Prečo by malo záležať na tom, že je mladá, slobodná a žena? Azda by malo byť dôležité, že je vojvodova dcéra? Aj keď spoločnosť považovala takýto čin za hanebný, ona na tom nevidela nič zlé. Nijaké striktné pravidlá slušného správania jej nezabránia, aby dnes dosiahla svoj cieľ.

Nikto, dokonca ani jej sesternica Claire, ktorá ju na ples lady Daltonovej sprevádzala, netušil, že je práve na ceste za lordom Paulom Barstowom, ktorý ju čaká v hostinci na kraji Londýna. Zistila, že vlastní vzácnu kópiu spomínaného diela,

preto mu podvečer poslala odkaz a pozvala ho do hostinca, kde chcela uzavrieť obchod. Bolo to dokonalé miesto, pretože tam ju určite nikto nespozná.

Všetky kúsky Emminho plánu do seba dokonale zapadali. Najradšej by sa za to sama potľapkala po chrbte. Zažije dobrodružstvo, získa Benthamove eseje a s trochou šťastia sa vráti na ples, skôr než si Claire alebo ktokoľvek iný všimne, že zmizla. Paholok a kočiš, ktorí ju vyzdvihli u lady Daltonovej, si to tajomstvo nechajú pre seba.

„Přííí!“ ozval sa hlasný povel z kozlíka. Koč so štvorzáprahom zastal tak prudko, až Emma zletela zo sedadla na zem.

Rýchlo vykukla z okna. Na križovatke s cestou kolmou na ich trasu stál podobný koč. Čudné miesto na parkovanie. Navyše naokolo nikto nebol. Ani len kočiš alebo paholok. Akoby bol kočiar úplne opustený.

„Čo sa deje, Russell?“ zavolala na koniara vojvodu z Langhamu.

Mladík zoskočil z kozlíka. „Nie som si istý, lady Emma.“

„Môžeme ho obísť?“

„Nie, milady,“ odvetil.

Vtom sa ozval čísi hlboký hlas, ktorý nespoznávala. Russell sa obrátil k cudzincovi. Ak ten človek zistí, že je v koči úplne sama, bude to hotová katastrofa. Zo všetkých síl v sebe potlačila túžbu vykuknúť znovu von, aby lepšie počula ich rozhovor. Pravidelná intonácia a rytmus cudzincovho hlasu boli ako údery bubna, z ktorých jej naskakovali zimomriavky. Prichádzala o vzácny čas, no teraz si naozaj nemohla dovoliť meškať.

„Russell...“ Skôr než stihla povedať viac, dvere na koči sa rozleteli a nastúpil k nej vysoký muž odetý v čiernom. Zavrel za sebou a koč sa opäť pohol ďalej.

„Kto ste?“ Srdce jej bilo tak rýchlo, až sa bála, že jej vyskočí z hrude.

Neznámy muž, ktorý jej bol obrátený chrbtom, sfúkol jediný lampáš, čo osvetľoval vnútro koča. Potom si s nenápadnou eleganciou sadol oproti nej.

Tak predsa len si ju problémy našli.

„Prečo ste zhasli?“ Hlas sa jej zachvel a prezradil jej nervozitu.

V prítomí muž pripomínal fantóma pripraveného zaútočiť. Mlčky si zložil klobúk a hodil ho na sedadlo vedľa seba.

„Kto ste?“ zopakovala a uvedomila si, ako sa jej začína zmocňovať panika.

„Lady Emma,“ oslovil ju prísne. „Zhasol som, aby som znížil šancu, že vás niekto spozná.“

Cudzincov temný šepot ju zaujal. Kto bol tento tajomný muž, ktorý prevzal kontrolu nad jej kočom? Jej zvedavosť sa však uspokojila v okamihu, keď prešli okolo pouličnej lampy.

„Lord Somerton,“ zasyčala. Akurát v tú noc, keď chcela ostať skrytá, jej musel skrížiť cestu samotársky gróf, ktorý len málokedy zavítal do spoločnosti. Toto nebola iba smola. Bol to krutý žart, ktorý na ňu nastražil osud, a teraz sa jej hystericky smial do tváre.

Nebolo nijakých pochyb, že s tyrkysovými očami a urastenou postavou to bol naozaj krásny muž. V tomto okamihu však nemala na takéto záležitosti vôbec čas – nie dnes večer, nie s ním. Gróf bol predsa najlepší priateľ Clairinho muža. Jej rodičia sa o tomto malom dobrodružstve dozvedia, skôr než sa noc naplní.

Hrozilo, že sa to skončí katastrofou.

„K vašim službám, lady Emma,“ odpovedal.

„O nijaké služby som vás nežiadala. Čo odo mňa chcete?“ Zhlboka sa nadýchla, aby potlačila podráždený tón v hlase. Musela nejako zachrániť tento večer a svoju knihu. Stačilo len trocha šarmu. „Ospravedlňujem sa za svoje spôsoby, lord Somerton. Prekvapili ste ma.“

Namiesto toho, aby koč pokračoval rovno, odbočil prudko doprava, až sa skĺzla po koženom sedadle na druhú stranu. Začala sa pripravovať na ďalší pád.

On ju však pohotovo, no zľahka chytil okolo pása. Zaskočená Emma zalapala po dychu, ale Somerton ju hneď opatrne ako porcelánovú bábiku položil naspäť na sedadlo.

„Ďakujem,“ zašepkala.

„Nemáte za čo. Sľúbil som, že vás privediem domov živú a zdravú, a plánujem to dodržať.“ Na chvíľu odhrnul záves na okne. Zasa ho pustil a oprel sa dozadu.

„Kto vás požiadal, aby ste ma privedli domov?“ Desila sa odpovede, ale musela to vedieť.

„Vaša sesternica a jej manžel,“ odvetil.

Vydýchla zadržiaty vzduch. Bude to ťažké, ale mohla by Claire presvedčiť, aby to nepovedala jej rodičom. Netušila však, či môže veriť aj jej manželovi Pembrookovi a tajomnému grófovi, ktorý sedel oproti nej.

Musí svoj večer zachrániť. Somertonova prítomnosť bola len malá prekážka.

„Cením si vašu ponuku, milord, ale ja mám iné plány. Môžeme vás niekde vysadiť? Napríklad u Whita?“ Napokon sa jej podarilo zachovať úplne pokojný výraz.

„Nie, vďaka.“

Zúfalá situácia si zjavne vyžadovala zúfalé riešenia. Ak mu povie, o čo jej ide, možno ju nechá na pokoji. Tento muž by predsa mohol pochopiť jej túžbu po knihe. Nezáležalo jej na tom, či si bude o nej myslieť, že je knihomoľka alebo intelektuálka. Stálo to za tú cenu.

„Chystala som sa práve uzavrieť istý obchod. Chcem si totiž kúpiť Benthamove eseje, prvé vydanie, ktoré zháňam už vyše roka.“ V prítmí koča nevidela dobre jeho výraz, a tak nevedela odhadnúť, ako zareaguje. Kiežby nezhadol ten lampáš.

„Nepremýšľali ste nad tým, že by ste si tú knihu zaobstarali

na nejakom vhodnejšom mieste? Počul som o istých obchodoch, ktoré sa volajú kníhkupectvá,“ podpichol ju.

Zahryzla si do pery, aby mu neodvrkla niečo riadne štipľavé. Tým by svoje šance nadobro zmarila. „Prosím, toto je jediná možnosť, ako sa k tej knihe dostať. Márne som ju hľadala vo všetkých londýnskych kníhkupectvách. Nikde ju nemajú. Pán Goodwin v Goodwin's Book Emporium si už myslel, že predsa len našiel niekoho, kto bol ochotný rozlúčiť sa so svojím výťahom, ale predajca si to napokon rozmyslel.“

„Goodwin?“ odfrkol. „Čo ste, dopekla, robili u Goodwina? To rozhodne nie je obchod vhodný pre mladú dámu.“

Aj keď ho nevidela, cítila, ako sa k nej naklonil, a mimovoľne sa zaborila ešte hlbšie do čalúneného operadla.

„Goodwin nie je známy svojou zbierkou kníh,“ vyhlásil chrapľavým hlasom, ktorým ju chcel zrejme vystrašiť. „Jeho skutočný obchod spočíva v predávaní informácií. Je to starý udavač a je v tom naozaj dobrý.“

Ona sa však nemienila dať zastrašiť. Naklonila sa dopredu, aby ho takto nepriamo zatlačila späť. Vtom však koč bez varovania nadskočil a ona sa buchla čelom o jeho bradu.

„Opatrne.“ Položil jej dlaň na zátylok a pritiahol si ju bližšie. Jeho čistá, korenistá a mužná vôňa bola úplne iná ako vône mladíkov, ktorí sa okolo nej motali v spoločnosti. Ani sa nepohla.

Ani on.

„Nemôžete ma uniesť,“ zašepkala a s vypätím síl sa odtiahla. Bol tak blízko, že jeho dych ju hladil na lícach ako bozk. Bez rozmýšľania si prebehla prstom po perách. Nikdy predtým si to nevšimla, no jeho ústa boli dokonalé. Ako stvorené na bozkávanie. Rýchlo odtiahla ruku a zamumlala: „Prepáčte.“

Bolo to čisté šialenstvo.

Ďalšia pouličná lampa vrhla svetlo na jeho tvár a nebezpečný lesk v očiach.

„Nemáte ma predsa na starosti,“ nástojila ticho. „Prosím, prosím vás, nechajte ma ísť.“

„Na vašu tajnú schôdzku?“ zašepkal. „S lordom Paulom Barstowom?“

„Čože? Nie!“ Pokrútila hlavou v nádeji, že sa prebudí z tejto nočnej mory. „Odkiaľ viete, že sa mám kvôli tej knihe stretnúť s ním?“

„Jeden z hostí lady Daltonovej ma informoval, keď začul vaše plány.“

„Prekliata smola,“ zašomrala. Nemala o tom hovoriť priateľkám Lene a Daphne na verejnosti. Bolo tam priveľa zvedavých uší. Rozhodla sa však, že vytrvá.

„Poďte teda so mnou, ak mi neveríte. Prosím, ja tú knihu naozaj potrebujem.“

Opäť medzi nimi nastalo ticho, prerušované jedine rytmickým dupotom konských kopýt. Ten však napokon ustal a koč sa zastavil. Pozrela von a zistila, že dorazili k nej domov. Vnútro koča zalialo svetlo lampášov, ktoré obkolesovali dvor.

Mala poslednú šancu. Sťažka potlačila všetku hrdosť, prepľietla si prsty, aby premohla nutkanie niečo s nimi robiť, a pozrela sa mu do očí. „Úpenlivo vás prosím, milord. Poďte tam so mnou, ak sa obávate o moju bezpečnosť. Dokážem vám, že mi ide výlučne o tú knihu.“ Otvorila kabelku a vytiahla päťdesiat libier. „Zaplatím vám. Ak to nie je dosť, zoznením ďalšie peniaze.“

Zhlboka vydýchol a zadíval sa na jej zopäté ruky.

Žeby ho predsa len presvedčila? Zdalo sa, že o tom vážne uvažuje. Sedela na samom kraji sedadla a čakala na jeho odpoveď. Aby mu trochu pomohla, dodala ešte: „Prosím.“

„Je mi to úprimne ľúto.“ Prikryl jej ruky dlaňou a stisol ich. „Dovoľte mi odprevadiť vás dnu.“

Jeho snaha jej nepriniesla nijakú útechu. Celú večnosť nehybne sedela a hľadela do prázdna. Rodičia ju za všetko ne-